

На сто-душъ е само оставенъ отъ тѣхъ
Единъ едноокъ да ги води».

И думи на думитѣ грозни въ отвѣтъ
Се царю въ сръдце отзоваха :

«Излѣзъ! посрѣщни ги — или смѣлостъта
Се смръзна въ душата ти плаха?» . . .

Той стана, възлѣзе на ближния хълмъ;
Слѣдъ него войводи вървѣха.

Въ полето широко далечъ и далечъ

Простираха се върволици
Бескрайни, — словени единъ подиръ другъ
Вървѣха злочести войници,
И въ царевото сръдце се виѣ глухий стонъ
На хиляди слѣпи клетнѣици.

Могъщия царъ приплѣднѣ като сминъ,
И съ прѣстъ къмъ границата южна
Посочи, съ закана и подсмивъ горчивъ,
И нѣщо невнятно пошушна,
Но въ мигъ залюлѣнъ полѣтъ на страна
И на земѣ възнакъ се люшна . . .

Притекоха се воеводи завчасъ —

Но царятъ вече мъртъвъ лѣжеше,
По хладни му устни червена струя
Крѣвъ топла се излекъ струеше . . .
А грозно войнишкиятъ стонъ надалечъ
Кат' пѣсень надгробна ехтеше.